

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 493/2016
10.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.М., због кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Б.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 999/11 од 08.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 230/16 од 25.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 999/11 од 08.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 230/16 од 25.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 999/11 од 08.12.2015. године окривљени С.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године која се неће извршити уколико у року од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да накнади судски паушал и трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде те је обавезан да оштећеном предузећу „М.п.“ АД накнади штету, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 230/16 од 25.02.2016. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног С.М. и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 999/11 од 08.12.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног С.М., адвокат Б.Л., поднела је захтев за заштиту законитости „из разлога предвиђених чланом 485. став 1. тачка 1) у вези са ставом 3. ЗКП, те чланом 485. став 4. у вези са чланом 439. тачка 1) ЗКП“ уз предлог да

Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М. се указује на повреду кривичног закона односно одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП која је предвиђена као законски разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости. Међутим, наведена повреда се образлаже наводима да нема доказа о постојању намере као неизоставном елементу кривичног дела проневера; да у првостепеној пресуди нису наведене одлучне чињенице у погледу облика виности код окривљеног; да нема доказа да је окривљени робу и новац присвојио па самим тим нису остварени сви елементи кривичног дела за које је оглашен кривим и осуђен и да по ставу одбране оптужба није понудила ни један валидан доказ да је окривљени извршио предметно кривично дело. Овим наводима у захтеву се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП, која, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП није предвиђена као законски разлог за подношење овог ванредног правног лека, те је о захтеву одлучено као у изреци одлуке.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.